

Abandono en el Hospital de Granollers y en la Mutua del Carmen

El día 19 de agosto de 1977 el Doctor Coma hizo un análisis a la Sra. María Estrada Carpinell, recetó los medicamentos y dijo que se iba de vacaciones y que volvería a visitar a la paciente al cabo de un mes.

El doctor de medicina general exigió los resultados de los análisis que nos fueron facilitados por la Mutua, y en vista del estado de la paciente, aconsejó a los familiares que la internaran en el Hospital.

Para que se comprenda la situación, esta señora era socia de la Mutua del Carmen y por dicha Mutua corrían los gastos en el Hospital.

Dicha enferma fue visitada y puesta bajo la vigilancia del Dr. Font su salud pareció mejorar, pero de repente el día 27 de Agosto a las doce y media de la mañana su estado varió por completo agravándose a ojos vista; en estas circunstancias se avisó a las enfermeras para que llamasen al Dr. Font, al pasar el rato y no aparecer dicho Dr. por allí se reclamó un médico de guardia, recibiendo por respuesta que estaba comiendo, que cuando terminara ya vendría. Eran las cinco de la tarde, cuando, después de insistir múltiples veces, se presentó un interno y cuando se enteró de que la paciente era atendida por el Dr. Font dijo que a los pacientes de este Doctor no los podía tocar y que además la Mutua era cosa aparte y no tenía obligación ninguna.

Vdes. se preguntarán, ¿dónde estaba el Dr. Font? Pues bien, según nos dijo la mujer de la limpieza, descansando en su finca de Olot, y sin haber dejado instrucciones para que atendieran a sus pacientes.

Total que a las nueve de la noche apareció el Dr. Campos que por cierto hizo lo que pudo con su mayor saber, entender y voluntad, pero ya era tarde y todo fue inútil, y el día 29 de Agosto a las siete y veinte y cinco minutos de la mañana la Sra. María Estrada Carpinell fallecía.

En tal situación los familiares nos repetimos una y otra vez: ¿Viviría aún si hubiese sido atendida debidamente? Una pregunta que nunca podrá ser contestada, pero que si nos queda el recurso de dar a conocer el mal servicio que reina en el Hospital, su poca asistencia a los enfermos y su nula atención a los familiares; y que sirva para poner en conocimiento de quien corresponda hechos tan lamentables y luctuosos como estos para que se ponga remedio y se sancione a los que, por negligencia y orgullo mal entendido, dan paso a que vidas humanas que podrían ser salvadas se pierdan irremisiblemente.

Firmado: **Familia ROCA**
(diez firmas en el original)

ANECDOTARI LOCAL

per RAIMON

La problemàtica generacional també als tallers

Havia passat per tots els escalofons del seu ofici. Aprenent de primer i de segon any, oficial de tercera, segona i de primera, i amb estudis i curssets complementaris, avui era un eficient jefe de tallers. Per això el sorprenqué la negativa d'aquell aprenent, a petrolejar unes màquines i ordenar el dispositiu de treball tal com se li havia ordenat.

L'oratória no era el fort del nostre amic, però en aquella ocasió s'esforçà en fer gala d'uns consells convinents.

—Nosaltres, en la vostra edat, no teníem tants prejudicis. Era fora d'hora que se'ns manava netejar les màquines i adecentar el taller. Això si no se'ns feia venir el diumenge el matí. I sense apuntar-nos hores extres!

Li parlà de la forma de treball esgotadora i a hores intempestives en èpoques de restriccions elèctriques, a voltes mancats de les matèries primes i de l'utillatge adequat... Ah! Aquelles jornades laborals de deu i dotze hores...! Però era necessari. Calia treballar de ferm si es volia tirar endavant la família, a l'ensem que també es feia progrés, es feia pàtria.

I quan pensava haver mentalitzat aquella fràgil consciència juvenil de la problemàtica laboral d'ahir i d'avui, i creia rebre les pertinents disculpes, el vailet li objectà decidit:

—I a què ve tot això? Quina culpa hi tenim nosaltres que vostès fossin tant tontos?

VACANCES? SÍ, PERÒ...

Era partidari de que les vacances eren per fer-les, i si alguna cosa es podia ajornar, era la feina. Prou havia estat sol·licitat perquè reduís a una les tres setmanes reglamentàries! Però no; fidel a la seva consigna féu prevaldre els seus drets i obtingué els 21 dies que li pertocaven. Aimant de la pintura, la pesca i l'excursió, tenia tants projectes a desenrotllar i llocs que l'esperaven!...

Per de prompte cal reconèixer que més que projectes eren aspiracions, i aquestes malauradament no coincidien amb els projectes que a curt plaç tenia preparats la seva esposa, la que això de les vacances la posava frenètica. A veure, quan en tenia ella de vacances! Amb els seus tres fills entre 8 i 12 anys, els dos avis i una casa gran i vella, la feina de la qual no s'cabava mai!...

Així és que el nostre amic tingué d'arranjar aquella persiana quins porticons no ajustaven, empaperar l'habitació del petit, escurar la xemeneia de l'escalfa panxes del menjador, pintar la cuina que amb el butano havia quedat més que llardosa, i, el que l'atavalà més, nivellar tot el terrenys del pati del darrera, canalitzar l'aigua del safareig-piscina vers els jardí i els dos troços d'hort del final, que convenientment cuidats, donarien la llegum i la verdura per al consum familiar.

Sort que aquestes tres setmanes han passat volant i avui, el nostre amic, reincorporat a l'oficina, es recupera de l'esgotament passat, i inclús les mans se li tornen a posar fines al curar-se-li les durícies produïdes per un treball al que no hi estava acostumat gens ni mica.